

въ безвредно свързуване на мысли; всичко това мы наричаме „съни-
ща“. *Л. Д. 1873 р. 73.*

Свързатка *с. ж.* уговоръ, обязательство: Като потвърдили вече
тази свързатка, г-жа Амина сложи вечерня-та трапеза. *Х. I, 111.*

Свързка *с. ж.* свизъ: 1) Въ пѣкои земи брачната свързка може
да бѣде скасана съ най-големата лесница. *З. 294.* Историческа-та
свързка. *Л. XII. 2)* въ грам. свизка.

Свърталище *с. с.* пріютъ, пристанище, притонъ: Толкова е
голема тая земя, кож-то милый Богъ ни е отрядилъ за свърталище! *Л.
Д. 1872 р. 127.* Мѣсто сіе свърталище бѣше на злы кръвници множе-
ство Турци! *Гл. 17.*

Свъртамъ *Мак. м. св.* поверну (коня): Свърти конь-о Радичъ
юнакъ, Пойде на ладни мѣсти, Седна си вино да пие. *М. 171.* Какъ
си дочу Омеръ-ага, Свърти коньо каи дѣрво-то. *М. 176.* Также о ста-
дѣ собираю въ кучу: Варвиха, колко варвиха; Га блѣха въ гора зеле-
на, Чи си ми са е моаркналу, Вакли си овни свартиха. Богданъ Лаза-
ру викаше: Лазаре, брате, Лазаре! Саа е гора хайдутска,—и харамлій-
ска. Ага са овни подлѣзатъ, Ага овиниѣ да своарташъ, Ни фюарлий
си ми кенена. — *Ч. 322.*

Свъртъж (са) *м. св.* **Свъртъжамъ (са)** *м. дл.* пребуду, пре-
биваю на одномъ мѣстѣ: Баща ѝ бѣше съ време умрѣлъ, майката не
сварташе у дома си. *Л. Д. 1875 р. 130.* На това си осѣщатъ старитѣ,
майка и баща, и по-отпущватъ юздытъ на момѣтъ, както си казватъ,
какво вече взело да не ѝ свърта. *Ч. 64.* Тогава той ми прикази, че
на никадѣ не го свартало нито на истоку, нито на западъ (*никуда сго
не тануло*). *Л. Д. 1875 р. 147.*

Свършѣкъ *с. м.* конецъ: Да чуешъ свършекъ на тая повѣсть.
Х. II, 156. Утробата е начало на чловѣка, а гробъ-тъ свършѣкътъ му.
Л. Д. 1872 р. 164. Венусъ избикали до свършака на година-та както
Стрѣлеца, тѣй и Козерога. *ѿб. 75 р. III.* Презивъ-тъ е свършѣкъ-тъ
на свадба-та. *Ч. 99.* Веселбата е на свършокъ. *Зк. 67.* Това не е за
търнене; тѣзи мѣжи свършѣкъ не ще да иматъ. *ѿб. 138.* Евреитѣ—
молѣше се и обрѣна се да плювне на свършокъ, спроти обичаатъ на
вѣрата нмѣ. *Тб. 91.*

Свършѣм *м. св.* **Свършвамъ** *м. дл.* 1) окончу, оканчвамъ: Пѣс-
ня свърши, дух изпѹсти. *Д. 33, 33.* Петрови-тъ сѣнове свършили уч-
ни-то си. *Р. 9.* Свършили си работата! Останале му двата края и сре-
дата. *Кп. 124.* Старецѣтъ свърши днитѣ си и са присели въ вѣчностъ-
та. *Зк. 102.* Ако ти отрече, свършено е за мене (*c'est fait de moi*); азъ
ще са отървѣмъ отъ живота. *Т. 68.* Вубы-ты си свършѣтъ живота като